

Wilno, przy ulicy Ostrobramskiej, w klasztorze Bazylianów, przerobionym na więzienie stanu,

(cela Konrada)

sceny: Prolog, scena 1 (więzienna), scena 2 (improvizacja), scena 3 (egzorcyzmy)

D.O.M.

GUSTAVUS
OBIT M. D. CCC. XXIII
CALENDIS NOVEMBRIS

HIC NATUS EST
CONRADUS M. D. CCC. XXIII
CALENDIS NOVEMBRIS

Prolog

iw celi śpi Więzień, nad którym
czuwa Anioł Stróż; bohater budzi
się nad rankiem i zapada na
przemian w drzemkę i
niespokojny sen; docierają do
niego głosy Anioła i Duchów
Nocnych; mianuje się wieszczem i
deklaruje, że nie przyjmie
wolności od Rosjan, gdy ojczyzna
pogrążona w niewoli; przechodzi
przemianę – pisze na ścianie:
umarł Gustaw, narodził się
Konrad

Scena 1

do celi Konrada schodzą się
pozostali więźniowie; opowiadają
swoje losy i historie prześladowań
(m.in. Żegota, Frejend), Tomasz –
więzień o najdłuższym
stażu – wyjaśnia, że próby obrony
są bezcelowe, ponieważ procesy
kierowane przez Nowosilcowa
urągają zasadom sprawiedliwości;
Jan Sobolewski opowiada
o kolejnych wywózkach; bajka
Żegoty o diable i zbożu;
błźniercza pieśń Jankowskiego i
reakcja Kaprała; „pieśń
wampiryczna” Konrada o zemście

Scena 3

wezwany przez Kaprała
bernardyński Ksiądz Piotr
przybywa do nieprzytomnego
bohatera i odprawia nad nim
egzorcyzmy; pyta złego Ducha o
losy innego więźnia, któremu
diabeł przepowiada śmierć; gdy
Konrad zasypia, Ksiądz pada
krzyżem i przy wtórze Chóru
Aniołów modli się o jego duszę

